

شاید حتی از صراحت ترامپ قدری رضایت خاطر بگیرند. آمریکا در ده‌ها مداخله در آمریکای لاتین طی جنگ سرد «چندان معصوم» نبوده است؛ زمانی که منافع تجاری و کنترل آمریکای واقعی یا هم‌زمان در میان بود، نگرانی درباره حقوق بشر یا دموکراسی کنار گذاشته می‌شد. چنین منتقدانی شاید خود را دل‌داری دهند همان‌گونه که بسیاری از حامیان این رئیس‌جمهور سال‌هاست می‌کنند—که ترامپ، هر چند زحمت، «واقعیت را همان‌طور که هست» می‌گوید. در حالی که دولت باراک اوباما دکترین مونرو را منسوخ اعلام کرده بود، ترامپ نه‌تنها آن را احیا کرده بلکه در «راهبرد امنیت ملی ۲۰۲۵» خود، یک «تبصره ترامپ» نیز به آن افزوده است که بعدها—به شکلی ناشیانه—به «دکترین دونرو» تغییر نام یافت. فراتر از ممنوعیت قدیمی استعمار اروپایی در نیم‌کره، این تبصره بر ضرورت برتری تجاری آمریکا تأکید می‌کند. مطابق معمول ترامپ، کشورهایی که بیشترین اتکا را به آمریکا پیدا کرده‌اند، میوه‌های دمدست او هستند: «به‌ویژه در قبال کشورهایی که بیشترین وابستگی را به ما دارند و بنابراین بیشترین اهرم فشار بر آن‌ها داریم»، آمریکا باید بر «قراردادهای تک‌منبعی برای شرکت‌های خودمان» اصرار ورزد.

ترویج دموکراسی یا حقوق بشر حتی ذکری هم به خود نمی‌بیند. راهبرد هشدار می‌دهد: «نباید دولت‌هایی با دیدگاه‌های متفاوت را که با این حال منافع مشترک داریم نادیده بگیریم»؛ جمله‌ای که شاید ونزوئلای جدید را پیشاپیش خبر می‌داد. یک اسم بیش از همه، چشم‌انداز ترامپ از نقش شایسته آمریکا در قاره آمریکا را خلاصه می‌کند؛ و او در ۳ ژانویه، در کنفرانس خبری شرح دستگیری مادورو، آزادانه از آن استفاده کرد: «دیگر هرگز برتری آمریکا در نیم‌کره غربی زیر سؤال نخواهد رفت.»

نگاه رسانه

دلتنگ برای ریاکاری

روایت اکونومیست از «صداقت رادیکال» ترامپ

در سال‌های آینده، همه-از جمله آمریکای دلتنگ ریاکاری قدیم شوند. حقوق بین‌الملل به‌ندرت از طریق اجرا و اجبار عمل کرده، بلکه بیشتر از راه پایبندی داوطلبانه؛ و آمریکا، با همه کاستی‌هایش، پرچم‌دار آن بوده است

که ترامپ معیارهای «اول آمریکا»ی خود را نقض کرده است، اما در این مورد او ریاکار نیست. از نظر او، این شعار به معنای انزوای طلبی نیست؛ مجوزی است برای تهاجم آمریکا در پی منفعت عریان خود. دیگر ایرادها به حمله برق‌آسای ترامپ حتی کمتر بخت اثرگذاری دارند. دموکرات‌ها شاید همچنان شکایت کنند که او با تصاحب اختیار کنگره برای اعلام جنگ، قانون اساسی را نقض کرده است؛ اما چه اهمیتی دارد؟ رؤسای‌جمهور بیش از یک قرن است که چنین می‌کنند. کنگره‌ای که نتوانست خود را به زحمت بیاورد تا ترامپ را از اعدام مظنونان ناشناس قاچاق مواد مخدر—بی‌آن که مدرکی ارائه شود—سازد، دارد، بعید است او را به خاطر چنین اقداماتی برای به دام انداختن یک قاچاقچی کوکائین تحت تعقیب استیضاح کند (هرچند این تاکتیک‌ها محل مناقشه‌اند—و با وجود آن که ترامپ پیش‌تر یک قاچاقچی مواد مخدر محکوم، رئیس‌جمهور سابق هندوراس را به خاطر قاچاق کوکائین از ونزوئلا عفو کرده بود).

توسل به حقوق بین‌الملل حتی رقت‌انگیزتر به نظر می‌رسد. به‌منشور سازمان ملل نقض حاکمیت یک کشور دیگر از طریق زور را—مگر با تصویب شورای امنیت—ممنوع می‌کند اما استثنایی برای اقدامات در چارچوب دفاع از خود وجود دارد؛ دقیقاً همان استدلالی که به‌طریز مضحک—دولت ترامپ مطرح می‌کند. مهم‌تر از آن، چه کسی می‌تواند امیدوار باشد چنین قانونی را علیه آمریکا اجرا کند؟

در داخل و خارج، منتقدان دیرینه سیاست خارجی آمریکا

گروه بین‌الملل: اگر چه دونالد ترامپ زیاد دروغ می‌گوید؛ حتی با معیارهای رؤسای‌جمهور آمریکا؛ اما نوعی صداقت تیره و هنجارشکن درباره این که جهان واقعاً چگونه کار می‌کند، همواره هسته اصلی جذابیت سیاسی خاص او بوده است: سیاستمداران با کمک‌های مالی بزرگ فاسد می‌شوند؛ فقط آدم‌های احمق بیش از آنچه می‌توانند از پرداختش شانه خالی کنند مالیات می‌دهند؛ او می‌توانست کسی را در خیابان پنجم نیویورک بکشد و حتی یک رأی هم از دست ندهد. «فکر می‌کنید کشور ما این قدر معصوم است؟» این پاسخی بود که زمانی، وقتی از کارنامه خونین ولادیمیر پوتین پرسیدند، داد.

بعد از حمله آمریکا به ونزوئلا و انتقال مادورو به ایالات متحده، دونالد ترامپ قصد دارد نقشه نفتی خود را در این کشور پیاده کند. صراحت ترامپ درباره علاقه‌اش به ونزوئلا نیز در همین سیاست و جهان‌بینی ریشه دارد. او قصد تغییر رژیم ندارد، چه‌رسد به گسترش دموکراسی، در واقع، به نظر می‌رسد به تثبیت رژیم رضایت می‌دهد، به شرط آن که رژیم بپذیرد آمریکا «دست بالا» را دارد؛ زیرا آنچه بیش از همه می‌خواهد نفت است. ترامپ پس از آن که نیروهای آمریکایی رهبر مستبد کشور، نیکلاس مادورو را ربودند گفت: «ما مقدار عظیمی ثروت را از دل زمین بیرون خواهیم کشید.»

از آن‌جا که شکاف میان اصول اعلامی یک سیاستمدار و اعمالش، ساده‌ترین هدف برای منتقدان است، بدبینی عریان ترامپ به او سپری دفاعی می‌دهد. برخی ممکن است ناله کنند

تحولات اروپا

کنترل گرینلند توسط آمریکا یعنی پایان ناتو

گروه بین‌الملل: طرح ایده کنترل گرینلند توسط آمریکانه‌تنها نگرانی‌های جدی در ناتو ایجاد کرده، بلکه این پرسش اساسی را مطرح ساخته است که این ائتلاف بدون حضور آمریکا تا چه اندازه کارآمد خواهد بود. نشریه «نیوزویک» می‌نویسد: واشنگتن ممکن است به دنبال قرار دادن گرینلند «تحت کنترل آمریکا» باشد و این زنگ خطر را به صدا درآورده است؛ چرا که گرینلند یک قلمرو خودمختار دانمارک و در نتیجه بخشی از ناتو محسوب می‌شود.

«منه‌فرد ریگسن» نخست‌وزیر دانمارک به‌صراحت هشدار داده است اگر آمریکا به یک کشور عضو ناتو حمله کند، «همه چیز متوقف می‌شود» و این نشان می‌دهد که تهدید ترامپ برای ناتویک تهدید وجودی محسوب می‌شود. گرینلند سرزمینی غنی از منابع معدنی و از نظر راهبردی بسیار مهم است، زیرا حضور نیروهای آمریکایی در پایگاه فضایی «پیتوفیک» در گرینلند برای ردیابی موشک‌های دوربرد که ممکن است به سمت خاک آمریکا شلیک شوند، ضروری است. اگر چه واشنگتن به‌طور صریح اعلام نکرده که گزینه نظامی را کنار می‌گذارد، اما دولت آمریکا همچنان بر اهمیت گرینلند برای امنیت ملی این کشور تأکید دارد.

به گزارش نیوزویک، بنیان ناتو بر اصول دفاع جمعی استوار است که در معاهده تأسیس آن تصریح شده است. براساس این اصل حمله به یک عضو، حمله به همه اعضا تلقی می‌شود و این اصل بر این فرض ضمنی استوار بوده که قدرت نظامی ایالات متحده هر مهاجمی را باز خواهد داشت. تا همین اواخر، تصور اینکه آمریکا به‌عنوان تأثیرگذارترین عضو ناتو علیه یک کشور عضو دیگر اقدام کند، غیرقابل تصور بود و چنین رخدادی به احتمال زیاد به معنای پایان ناتو خواهد بود.

منتظر تأیید ترامپ هستیم

«ولودیمیر زلنسکی» رئیس‌جمهور اوکراین روز پنج‌شنبه اعلام کرد پیش‌نویس طرحی که تضمین‌های امنیتی آمریکا برای کی‌یف را مشخص می‌کند، عملاً آماده است تا برای تأیید به «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهور ایالات متحده ارائه شود. زلنسکی در پیام صفحه شخصی خود در شبکه اجتماعی «ایکس» نوشت: «سند دوجانبه مربوط به تضمین‌های امنیتی برای اوکراین اکنون در بالاترین سطح با رئیس‌جمهور ایالات متحده عملاً آماده نهایی‌سازی است.» وی این مسئله را پس از نشستی در پاریس اعلام کرده که در آن مقام‌های اروپایی، آمریکایی و اوکراینی درباره تضمین‌های امنیتی گفت‌وگو کردند. اوکراین، فرانسه و انگلیس تفاهم‌نامه‌ای برای استقرار یک نیروی چندملیتی در اوکراین پس از پایان جنگ امضا کردند. به گزارش روزنامه تایمز، هر کشور آمادگی دارد پس از پایان جنگ، تا ۷۵۰۰ نیرو به اوکراین اعزام کند. طی هفته‌های اخیر، کی‌یف و واشنگتن به‌طور جداگانه روی پیش‌نویس تضمین‌های امنیتی آمریکا و چارچوبی برای پایان دادن به جنگ تمام‌عیار روسیه کار کرده‌اند.

اسرائیل از لبنان عقب‌نشینی کند

رئیس‌جمهور لبنان عقب‌نشینی کامل اسرائیل، از خاک این کشور، اجرای توافق توقف درگیری‌ها و آزادی زندانیان لبنانی را عوامل کلیدی توانمندسازی دولت در زمینه اعمال حاکمیت خود، تضمین بازگشت ایمن غیرنظامیان آواره و آغاز یک فرایند سازمان‌یافته برای بازسازی مناطق آسیب‌دیده جنوبی این کشور دانست. بر اساس بیانیه‌ای که «نجات شرف‌الدین» سخنگوی دفتر ریاست‌جمهوری لبنان ایراد کرد، «ژوزف عون» رئیس‌جمهور این کشور اظهار کرد: من بر اساس باور به وظیفه ملی، تأکیدم بر لزوم شفافیت کامل موضع‌گیری لبنان در این مرحله حساس و طبق الزاماتی که قانون اساسی برای مقام به عنوان رئیس‌جمهور و فرمانده کل نیروهای مسلح کشور تعیین کرده، حمایت کامل خود را از بیانیه امروز فرماندهی ارتش لبنان اعلام کرده و از نقش ملی نیروهای مسلح لبنان در گسترش اقتدار کشور، احیای حاکمیت آن بر تمام مناطق آن صرفاً به وسیله نیروهای خود و نیز نقش آن در تقویت امنیت و ثبات به‌ویژه در جنوب لبنان قدردانی می‌کنم.

رئیس‌جمهور کلمبیادر کاخ سفید

رئیس‌جمهور آمریکا تنها چند روز پس از تهدید همتای کلمبیایی خود به اقدام نظامی علیه این کشور به دلیل قاچاق مواد مخدر، او را به کاخ سفید دعوت کرد. «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهور ایالات متحده از «گوستاو پترو» همتای کلمبیایی خود دعوت کرد که به واشنگتن سفر کند. او پس از اولین تماس تلفنی بین این دو از زمان روی کار آمدن ترامپ در ژانویه ۲۰۲۵، گفت که در حال برنامه‌ریزی برای ملاقات با پترو در آینده نزدیک است. ترامپ در یک پست در پلتفرم تروئوس‌شال نوشت: «پترو تماس گرفت تا درباره وضعیت (قاچاق) مواد مخدر و سایر اختلافاتی که داشته‌ایم، توضیح دهد.» وی افزود: «من از تماس و لحن او قدردانی می‌کنم و مشتاقانه منتظر ملاقات با او در آینده نزدیک در کاخ سفید هستم.» «نیروهای آمریکایی در ساعات اولیه روز شنبه به کاراکاس، پایتخت ونزوئلا حمله کردند و در جریان یک عملیات غافلگیرکننده برای ربایش «نیکولاس مادورو» رئیس‌جمهور ونزوئلا و برکناری او از قدرت و اعمال کنترل واشنگتن بر این کشور نفت‌خیز آمریکایی جنوبی، اهداف نظامی را نیز بمباران کردند.